

Der ønskes — jeg har set det i Artikler i Pressen — Fagkundskab ind i Bestyrelserne, og det er selvfølgelig meget ønskeligt at faa denne Fagkundskab ind i Styrelserne. Men jeg spørger, om det vil være muligt. Lad os nu blot tage Forsikringsvirksomhederne. Har vi her i Landet saa megen Forsikringskundskab til Raadighed, at man uden at skulle tage Personer fra et konkurrerende Selskab kan besætte alle de Forsikringsbestyrelsespladser, der skal besættes, med forsikringskyndige Personer? Nej, det kan vist blive vanskeligt nok at faa virkelig dygtige Fagfolk til Direktionsmedlemmer i alle disse Forsikringsselskaber, og kan blot dette naas, tror jeg, man skal være særdeles tilfreds. Der er en anden Ting, man ikke skal se bort fra, nemlig at mange kun vil sætte deres Penge i et Foretagende, naar de samtidig kan faa den Mand, som de personlig har Tiltid til, ind i den Bestyrelse, til hvilken de betror deres Midler. Vor afdøde Kollega her i Tinget Gehejmetatsraad Bramsen sagde en Gang, at man i saa ringe Grad som muligt skulde røre ved Aktionærernes Ret til selv at styre deres Aktieforetagender. Dette er vistnok ganske rigtigt, selv under Hensyn til de senere Aars Foreteelser. Aktionærerne maa selv vide at bære Ansvaret, og de maa vide, at det er de Personer, de sætter ind til Varetagelse af deres Interesser, de har at holde sig til. Naar man saa dermed sammenholder Bestemmelsen i § 30 om, at Tantieme til Medlemmer af Bestyrelsen eller af Repræsentantskabet beregnes paa den i den foregaaende Paragraf angivne Maade, men saaledes, at der desuden skal fradrages et Beløb, svarende til mindst 6 pCt. af den indbetalte Kapital, vil jeg antage, at det vil blive meget vanskeligt at skaffe Bestyrelser, som vil have det med Stillingen forbundne Ansvar uden derfor at erholde noget Vederlag. Jeg ved ikke, hvor mange Aktieselskaber der vil blive ramt af denne Bestemmelse; men hvis Forholdet imellem de i Statistisk Tabelværk for 1922 nævnte Aktieselskaber overføres paa det samlede Antal, vil jeg antage, at man naar op paa et Par Tusinde Aktieselskaber. Jeg vil derfor meget anmode om, at dette Spørgsmaal bliver taget op til nærmere Drøftelse i det Udvalg, der bliver nedsat.

Det forekommer mig dernæst ret urimeeligt at trække alle disse 5000 Aktieselskaber ind under et saa kraftigt System som det, der nu er paatænkt. Dette System er jo særlig beregnet paa de Aktieselskaber, der bejler til Offentligheden derigennem, at deres Aktier

noteres offentligt. Men Systemet bør ikke overføres til de rent private Aktieselskaber; man maa skelne mellem disse og dem, der appellerer til den store Offentlighed. Jeg vil derfor henstille, at man i Udvalget overvejer dette Spørgsmaal, og jeg vil antage, at den nugældende Lov meget vel er tilstrækkelig med Hensyn til alle de mange private Aktieselskaber. Man bør ikke hindre dette Aktieselskabssystem ved Bestemmelser, der binder det for meget. Der er jo dog, som jeg før nævnte, kun godt et Hundrede Aktieselskaber, hvis Aktier bliver Genstand for almindelig Omsætning paa Børsen; de 4 900 er der næsten ingen Mennesker, der hører noget til, undtagen netop de, der er knyttet til og beskæftiget i disse Foretagender eller har anbragt deres Midler i dem. Jeg tror derfor, at man ikke skal gaa til at kræve — som det sker i § 4 —, at Antallet af Aktionærer ikke maa være under 5, i Stedet for som hidtil 3. Jeg er ogsaa meget i Tvivl om, at man bør hæve Aktiekapitalens Minimum fra 5000 til 10 000 Kr. Der er jo dog her i Landet et lille Tusind Aktieselskaber, som arbejder med en Aktiekapital paa 10 000 Kr. og derunder, og jeg tænker, at naar Aktiekapitalen er saa lille, er det, fordi de ikke har Brug for flere Penge. Naar det nu i Lovforslaget foreslaas, at de paagældende Aktieselskabers Vedtægter i Løbet af en vis Tid skal bringes i Overensstemmelse med den nye Lov, forstaar jeg, at det er Mening, at disse smaa Aktieselskaber skal søge at tilvejebringe en Aktiekapital, som naar til det nye Minimum, altsaa 10 000 Kr. Men hvis de slet ikke har Brug for disse Penge og slet ikke kan forrente dem, hvad skal de saa gøre? Det er dog vel ikke Mening, at man vil genere Erhvervslivet; jeg vil i alt Fald ikke være med dertil.

Saa kommer jeg til § 20 — jeg skal kun omtale ganske faa Paragraffer. Det bestemmes dér, at Aktier, som tilhører et Selskabs Bestyrelse eller Direktion, eller til hvilke disse har Medejendomsret, altid skal være noteret paa de paagældendes Navn. Det kan blive en farlig Sag for et Aktieselskab. Det kan jo være af ganske legitime Grunde, et Bestyrelsesmedlem sælger sine Aktier, som er noteret paa Navn, men naar disse Aktier kommer ud, bliver der handlet med dem, de gaar fra Haand til Haand, Folk ser, at Bestyrelsesmedlem, Direktør den og den har skilt sig af med sine Aktier, og saa spørger man: Hvad er der i Vejen med det Selskab, er der noget, som er